

Ο πύρινος προφήτης

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γράφει ο π. Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης

α) Στις αγροτικές περιοχές της χώρας η εορτή του προφήτη Ηλία συνδέεται με την αναμονή της βροχής. Στον καύσωνα του καλοκαιριού μια καλή βροχή μπορεί να αλλάξει την ατμόσφαιρα και να συμβάλει στην καλή σοδειά, αφού βοηθούνται σημαντικά τα καταπονημένα από τη ζέστη δέντρα, φυτά και ζώα. Και η αντίληψη αυτή απηχεί τη διήγηση της Παλαιάς Διαθήκης, που αναφέρεται στην περιπετειώδη, δραματική και άκρως ενδιαφέρουσα μορφή του προφήτη Ηλία.

β) Τόση παρρησία είχε στον Θεό ο πύρινος προφήτης, ώστε η προσευχή του εισακούσθηκε και δεν έβρεξε πάνω στη γη τρία έτη και έξι μήνες. Και πάλι προσευχήθηκε και ο ουρανός έδωσε βροχή και η γη βλάστησε τον καρπό της, όπως αναφέρεται στην επιστολή Ιακώβου (5, 17-18). Ενώ ο Ηλίας έδρασε 850 περίπου χρόνια πριν από την έλευση του Χριστού, η φήμη του ήταν μεγάλη και η θέση του περίοπτη στη συνείδηση του λαού..

Είναι ενδεικτικό ότι, όταν ο Χριστός ρώτησε τους μαθητές τι λένε οι άνθρωποι γι' αυτόν, εκείνοι του είπαν ότι τον θεωρούν: «οι μεν Ιωάννην τον Βαπτιστήν άλλοι δε Ηλίαν έτεροι δε Ιερεμίαν ή έναν των προφητών» (Ματθ. 16, 14).

γ) Στη δράση του Ηλία απαντά κάποιο είδος θεοδικίας, αφού αναλαμβάνει να τιμωρήσει με θάνατο όσους αποστάτησαν και εγκατέλειψαν τον αληθινό Θεό. Με

ανάλογο τρόπο σκέπτονταν πριν από την Πεντηκοστή και οι μαθητές Ιάκωβος και Ιωάννης, οι οποίοι αντιδρώντας στην άρνηση των Σαμαρειτών να δεχθούν τον Διδάσκαλο πρότειναν ρωτώντας: «Κύριε, θέλεις είπωμεν πυρ καταβήναι από ουρανού και αναλώσαι αυτούς, καθώς και ο Ηλίας εποίησε;». Ο Κύριος δίνει οριστικό τέλος στην πρακτική αυτή, λέγοντας με επιτιμητικό τρόπο: «Ουκ οίδατε οίου πνεύματός έστε υμείς· ο Υιός του ανθρώπου ουκ ήλθε ψυχάς ανθρώπων απωλέσαι, αλλά σώσαι» (Λουκ. 9, 54-55).

δ) Σύμφωνα με τη διήγηση της Π. Διαθήκης, στον προφήτη Ηλία αποκαλύφθηκε η θεία δόξα, ύστερα από θείο μήνυμα: «Αύριο θα βγεις και θα σταθείς μπροστά στον Κύριο, στο όρος θα δεις τον Κύριο να διαβαίνει. Ξαφνικά ξέσπασε τρομερή θύελλα που διέλυε βουνά και συνέτριβε βράχια μπροστά στον Κύριο· αλλά στη θύελλα δεν ήταν ο Κύριος. Μετά τη θύελλα έγινε σεισμός· αλλά στο σεισμό δεν ήταν ο Κύριος. Μετά το σεισμό ξέσπασε φωτιά· αλλά στη φωτιά δεν ήταν ο Κύριος. Τέλος μετά τη φωτιά ακούστηκε ένας ήχος από λεπτό αεράκι· εκεί ήταν ο Κύριος» (Γ' Βασ. 19, 11-12). Στη Φιλοκαλία αναφέρεται ότι η χάρη και το έλεος του Θεού αποκαλύπτονται με διάφορες μορφές. Σε ορισμένους ως πνεύμα φόβου Θεού, που συντρίβει τη σκληροκαρδία και την πώρωση, σε άλλους ως «συσσεισμός», εσωτερικό σκίρτημα και αγαλλίαση, ενώ σε άλλους ως «ειρηναία» λεπτή αύρα φωτός, όπως στον Προφήτη.

ε) Ο προφήτης Ηλίας τιμάται ιδιαίτερα στον ελλαδικό χώρο. Γράφει ο Φώτης Κόντογλου, αναφερόμενος και στην εικονογράφησή του: «Όπου να πας, θα δεις ρημοκλήσια του απάνω στις κορφές των βουνών... Ο άγιος Νικόλας φυλάγει τη θάλασσα κι ο προφήτης Ηλίας τα βουνά. Μέσα στα ρημοκλήσια του είναι ζωγραφισμένος από κείνους τους παληούς μαστορους σαν τσομπάνος με τη φλοκάτα, με μαλλιά και γένια ανακατεμένα και στριφτά σαν αγριόπρινος, γερακομύτης σαν αητός, με μάτια φλογερά».

στ) «Κάθεται απάνω σε μια πέτρα, μπροστά σε μια σπηλιά, σαν το όρνιο στη φωλιά του. Έχει ακουμπισμένο το κεφάλι του στην απαλάμη του, και κοιτάζει κατά πίσω, σαν να ακούγει τη φωνή του Θεού που του μιλά μέσα σε κείνα τα άσπλαχνα κράκουρα. Από πάνω του πετά ο κόρακας μ' ένα κομμάτι κρέας, και χυμίζει κατά κάτω να του το δώσει».

ζ) «Κάθε χρόνο, στις 20 Ιουλίου, έρχονται αποβραδís οι χριστιανοί από το χωριό με τον παπά, και τον προσκυνάνε τον προφήτη Ηλία, ανάβουνε τα καντήλια, θυμιάζουνε, και ψέλνει κανένας γέρος και λέγει τα στιχηρά της μνήμης του, και κείνος ακούγει με το άγριο κεφάλι του ακουμπισμένο στο χέρι του... Και την άλλη μέρα, άμα τελειώσει η λειτουργία, φεύγουνε οι άνθρωποι, κι ο Ηλίας κάθεται πάλι ολομόναχος 'μονώτατος', βουβός, τυλιγμένος στην προβιά του, σαν αγιούπας

κουρνιασμένος. Χιλιάδες χρόνια κάθεται έτσι, άλλες πολλές θα κάθεται, 'έως του ελθείν την ημέραν Κυρίου την μεγάλην και επιφανή'».

[Μακεδονία](#)